

<p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΥΠΙΚΑ ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ'. (102). «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου... ». (Σελ. 25-26). Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΕ'. (145). Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία. Ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ. Μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· Τὸν φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα, ποιοῦντα κρῖμα τοῖς ἀδικουμένοις, δίδόντα τροφήν τοῖς πεινώσι. Κύριος λυεῖ πεπεδημένους, Κύριος σοφοῖ τυφλοῦς, Κύριος ἀνορθοὶ κατερραγμένους, Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους, Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους·</p>		<p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΥΠΙΚΑ ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ'. (102). «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου... ». (Σελ. 25-26). Δόξα στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα. ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΕ'. (145). Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο· Θά δοξολογῶ τὸν Κύριο σέ ὅλη τὴ ζωὴ μου, θά ψάλλω στὸν Θεό μου, ὅσο θά ὑπάρχω. Μὴ στηρίζετε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησή σας σέ ἄρχοντες τῆς γῆς, σέ θνητοὺς ἀνθρώπους, κοντὰ στοὺς ὁποίους δέν ὑπάρχει σωτηρία. Θά φύγει ἡ ψυχὴ τοῦ καθενός ἀπ' αὐτοὺς καὶ θά ἐπιστρέψει στὴ γῆ τό σῶμα του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του θά χαθοῦν ὅλες οἱ σκέψεις καὶ τὰ σχέδιά του. Εἶναι μακάριος αὐτός, τοῦ ὁποίου εἶναι βοηθός ὁ Θεός τοῦ Ἰακώβ, καὶ ὁ ὁποῖος στηρίζει τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο, τὸν Θεό του. Αὐτόν πού ἔκανε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὴ θάλασσα καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτά. Αὐτόν πού τηρεῖ τίς ὑποσχέσεις του αἰῶνια, πού ἀποδίδει δικαιοσύνη στοὺς ἀδικουμένους, πού δίνει τροφή στοὺς πεινασμένους. Ὁ Κύριος λύνει τοὺς ἀλυσοδεμένους αἰχμαλώτους· Ὁ Κύριος φωτίζει καὶ δίνει σοφία στοὺς τυφλοῦς· ὁ Κύριος ὑψώνει τοὺς συντετριμμένους (καὶ πεσμένους κάτω)· ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τοὺς δικαίους· ὁ Κύριος προστατεύει τοὺς προσηλύτους (τοὺς ξένους πού δέν εἶχαν δικαιώματα).</p>
--	--	--

Ὁρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται καὶ ὁδὸν ἀμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν ...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θανάτου πατήσας, Εἷς ὢν τῆς ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ Πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ

ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασία του τὸν ὄρφανὸ καὶ τὴν χήρα, καὶ ἀφανίζει τὴν πορεία (τὰ σχέδια) τῶν ἀμαρτωλῶν.

Θά βασιλεύει ὁ Κύριος αἰῶνια, ὁ Θεός σου, Σιών, ἀπὸ γενιά σέ γενιά.

Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού, μολονότι εἶσαι ἀθάνατος, καταδέχθηκες γιὰ τὴ δική μας σωτηρία, νά λάβεις σάρκα ἀπὸ τὴν Ἁγία Θεοτόκο καὶ Ἀειπάρθενο Μαρία, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος χωρὶς ἀλλοίωση, καὶ σταυρώθηκες, Χριστέ Θεέ μας, ἀφοῦ πάτησες τὸ θάνατο μέ τὸ δικό σου θάνατο, ἐνῶ ἦσουν ἕνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, πού δοξάζεσαι μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε μας.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Στὴ Βασιλεία σου θυμήσου μας, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στὴ Βασιλεία σου.

Μακάριοι (πανευτυχεῖς) εἶναι οἱ ταπεινόφρονες, διότι δική τους εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού πενθοῦν, διότι αὐτοὶ θά παρηγορηθοῦν.

Μακάριοι εἶναι οἱ πραῖοι (οἱ ἥρεμοι), διότι αὐτοὶ θά κληρονομήσουν τὴ γῆ.

Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴ δικαιοσύνη, διότι θά χορτάσουν (θά ἰκανοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία τους).

Μακάριοι εἶναι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θά ἐλεηθοῦν.

Μακάριοι εἶναι οἱ καθαροὶ στὴν καρδιά, διότι αὐτοὶ θά δοῦν τὸν Θεό.

Μακάριοι εἶναι οἱ εἰρηνοποιοί, διότι αὐτοὶ θά

κληθήσονται.

Μακάριοι οί δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Δόξα Καὶ νῦν ...

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

(Κυριακῶν, καὶ ἑορταζομένων Ἀγίων).

1. Σήμερον παρὰ τὸ Τυπικόν εἰς τινὰς ἐνορίας ψάλλονται στίχοι ἐκ τῶν ψαλμῶν τῶν Τυπικῶν ὡς ἑξῆς: (Ἐπισήμως ἀναγράφονται εἰς τὰ Δίπτυχα).

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Στίχ. γ'. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α'. Αἰνεῖ, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν (ὁ

ἀνακηρυχθῶν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ).

Μακάριοι εἶναι ὅσοι ὑπέστησαν διωγμούς γιὰ χάρη τῆς δικαιοσύνης, διότι σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς κακολογήσουν, καὶ σᾶς καταδιώξουν, γιὰ χάρη μου καὶ ποῦν κάθε συκοφαντικό λόγο ἐναντίον σας λέγοντας ψέματα.

Νὰ αισθάνεσθε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, διότι ὁ μισθὸς σας θὰ εἶναι πολὺς στοὺς οὐρανοὺς.

Δόξα ... Καὶ νῦν...

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

(Τῶν Κυριακῶν, καὶ τῶν ἐπίσημα ἑορταζομένων Ἀγίων).

1. Σήμερα παρὰ τὸ Τυπικὸ σέ πολλές ἐνορίες ψάλλονται στίχοι ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς τῶν Τυπικῶν ὡς ἑξῆς:

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχ. α'. Δόξαζε, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο, καὶ ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς μου κόσμος τὸ ἅγιο ὄνομά του.

Στίχ. Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. β'. Δόξαζε, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο, καὶ μὴ λησμονεῖς ὅλες τίς εὐεργεσίες του.

Στίχ. γ'. Ὁ Κύριος ἔχει ἔτοιμο τὸ θρόνο του ψηλά στὸν οὐρανό, καὶ ἡ Βασιλεία του κυριαρχεῖ σέ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν.

Ἀντίφωνο Β'.

Στίχ. α'. Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο, θὰ δοξολογῶ τὸν Κύριο στή ζωὴ μου, θὰ ψάλλω στὸν Θεό μου, ὅσο ὑπάρχω.

ἐν Ἁγίοις θαυμαστός) ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Μακάριος οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Στίχ. γ'. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἰς ὧν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Γ'.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. (Τοῦ ἤχου ἢ τοῦ Ἁγίου).

2. Τὰ ἀρχαῖα Ἀντίφωνα.

Κατὰ τὸ Μέγα Τυπικόν.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Στίχ. γ'. Ὅτι εὐθύς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς (πού εἶσαι ἀξιοθαύμαστος ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους), ἡμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε: Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Εἶναι μακάριος αὐτός πού ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ εἶναι βοηθός του, καὶ ἡ ἐλπίδα του στηρίζεται ἐπάνω στὸν Κύριο τὸν Θεό του.

Στίχ. γ'. Θά Βασιλεύει ὁ Κύριος αἰῶνια, ὁ Θεός σου, Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ γενιά σέ γενιά.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐσύ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού, μολονότι εἶσαι ἀθάνατος, καταδέχθηκες γιὰ τὴ δική μας σωτηρία, νά λάβεις σάρκα ἀπὸ τὴν Ἁγία Θεοτόκο καὶ Ἀειπάρθενο Μαρία, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος χωρὶς ἀλλοίωση, καὶ σταυρώθηκες, Χριστέ Θεέ μας, ἀφοῦ πάτησες τὸ θάνατο μὲ τὸ δικό σου θάνατο, ἐνῶ ἦσουν ἕνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, πού δοξάζεσαι μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε μας.

Ἀντίφωνο Γ'.

Τὸ Ἀπολυτίκιο. (Τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας ἢ τοῦ Ἁγίου).

2. Τὰ ἀρχαῖα Ἀντίφωνα.

Κατὰ τὸ Μεγάλο Τυπικό.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχ. α'. Εἶναι ὠραῖο νά ὑμνοῦμε τὸν Κύριο, καὶ νά ψάλλουμε πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου, Ὑψιστε.

Μέ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

. β'. Νά ἀναγγέλλουμε τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειά σου κάθε νύχτα.

Στίχ. γ'. Διότι ὁ Κύριος εἶναι εὐθύς, δίκαιος, καὶ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸν ἀδικία.

<p>Δόξα... Καί νῦν... Αντίφωνον Β'.</p> <p>Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.</p> <p>Πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου σῶσον ἡμᾶς, Κύριε.</p> <p>Στίχ. β'. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιεζώσατο.</p> <p>Στίχ. γ'. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.</p> <p>Στίχ. δ'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.</p> <p>Δόξα Πατρὶ... Καί νῦν καὶ ἀεὶ...</p> <p>Αντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχ. α'. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν (ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός) ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. β'. Προφθάσωμεν τό πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἔξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.</p> <p>Στίχ. γ'. Ὅτι Θεός μέγας Κύριος, καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.</p> <p>Στίχ. δ'. Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσὶν. Ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτός ἐποίησεν αὐτήν καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.</p> <p>ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ</p> <p>Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.</p>		<p>Δόξα... Καί νῦν... Αντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. α'. Ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς, εἶναι ντυμένος μέ μεγαλοπρέπεια.</p> <p>Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων σου σῶσε μας, Κύριε.</p> <p>Στίχ. β'. Ὁ Κύριος εἶναι ντυμένος καὶ ζωσμένος μέ δύναμη.</p> <p>Στίχ. γ'. Ἄλλωστε στερέωσε τὴν οἰκουμένη καὶ δέν πρόκειται αὐτὴ νὰ σαλευθεῖ.</p> <p>Στίχ. δ'. Στό Ναό σου ἀρμόζει ἡ ἀγιότητα, Κύριε, γιὰ ὀλόκληρη τὴν αἰωνιότητα.</p> <p>Δόξα Πατρὶ... Καί νῦν καὶ ἀεὶ...</p> <p>Αντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἐλᾶτε, ἄς γεμίσει ἡ καρδιά μας ἀπὸ ἀγαλλίαση γιὰ τὸν Κύριο, ἄς ἀλαλάξουμε γιὰ τὸν Θεὸ τὸ Σωτήρα μας.</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς (πού εἶσαι ἄξιος θαυμασμοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀγίους), καθὼς σοῦ ψάλλουμε τό Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. β'. Χωρὶς καθυστέρηση ἄς τρέξουμε κοντὰ του μέ δοξολογία, καὶ ἄς ἀλαλάξουμε γι' αὐτόν μέ ψαλμούς.</p> <p>Στίχ. γ'. Διότι εἶναι Θεός μέγας ὁ Κύριος καὶ μέγας Βασιλιάς σὲ ὀλόκληρη τὴ γῆ.</p> <p>Στίχ. δ'. Διότι στὰ χέρια του βρίσκονται τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων εἶναι δικά του. Δικὴ του εἶναι ἡ θάλασσα, διότι αὐτός τὴν ἔκανε, καὶ τὴν ξηρὰ τὴν κατεσκεύασαν τὰ χέρια του.</p> <p>ΕΙΣΟΔΙΚΟ</p> <p>Ἐλᾶτε, ἄς προσκυνήσουμε καὶ ἄς προσπέσουμε στὸν Χριστό.</p>
---	--	--

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ.